

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾

z dnia 2018 r.

**zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych sposobów postępowania przy
zwalczaniu i zapobieganiu rozprzestrzenianiu się bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp.
*sepedonicus***

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1–4 i art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2017 r. poz. 2138 oraz z 2018 r. poz. 810 i 1616) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 kwietnia 2007 r. w sprawie szczegółowych sposobów postępowania przy zwalczaniu i zapobieganiu rozprzestrzenianiu się bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* (Dz. U. z 2018 r. poz. 692) wprowadza się następujące zmiany:

1) po § 15 dodaje się § 15a w brzmieniu:

„§ 15a. Podmiot nabywający bulwy ziemniaka inne niż sadzeniaki, w celu ich wprowadzenia do obrotu, przeznaczenia do przemysłowego przetworzenia, skarmienia zwierząt lub wykorzystania w zakładzie zbiorowego żywienia, może nabywać jedynie bulwy ziemniaka spełniające wymagania w zakresie oznakowania, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin.”;

2) w § 16a:

a) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Miejsce produkcji może zostać uznane za miejsce produkcji wolne od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, w celu spełnienia wymagań importowych państwa trzeciego lub wydania zaświadczenia, o którym mowa w § 17 ust. 1, zgodnie z odpowiednim Międzynarodowym Standardem

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. poz. 1250).

w zakresie Środków Fitosanitarnych²⁾, jeżeli oprócz spełniania wymagań określonych w art. 10a ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, w ciągu trzech kolejnych lat poprzedzających uznanie tego miejsca za wolne od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*:”,

– w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) liczba pobranych prób została określona z uwzględnieniem epidemiologii bakteriozy pierścieniowej ziemniaka oraz podstaw statystycznych dotyczących wykrywalności bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, przy czym liczba ta nie była mniejsza niż 6 prób pobranych z danego miejsca produkcji, a próby pobrano z:

- każdej partii o wadze do 25 ton, a jeżeli waga partii była większa niż 25 ton, to próbę pobrano z tej partii dla każdego rozpoczętego 25 ton, nie więcej jednak niż 6 prób z danej partii lub
- każdego pola lub jego części, na której prowadzona była uprawa ziemniaków w jednolity sposób zapewniający jednorodny stan fitosanitarny, o powierzchni do 1 ha, a jeżeli powierzchnia pola lub jego części była większa niż 1 ha, to próbę pobrano z tego pola lub jego części dla każdego rozpoczętego 1 ha, nie więcej jednak niż 6 prób z danego pola lub jego części;”

b) po ust. 2 dodaje ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Miejsce produkcji nie może zostać uznane za miejsce produkcji wolne od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, jeżeli zostało ono objęte przez wojewódzkiego inspektora postępowaniem w celu ustalenia zasięgu prawdopodobnego porażenia, o którym mowa w § 6 pkt 3, lub zasięgu możliwego rozprzestrzenienia, o którym mowa w § 6 pkt 4, do czasu zakończenia tego postępowania.”

c) w ust. 4 w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) liczba pobranych prób jest określana z uwzględnieniem epidemiologii bakteriozy pierścieniowej ziemniaka oraz podstaw statystycznych dotyczących wykrywalności bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, przy

²⁾ Międzynarodowy Standard w zakresie Środków Fitosanitarnych – International Standards for Phytosanitary Measures, Part 10 – Requirements for the establishment of pest free places of production and pest free production sites, Publication No 10, FAO, Rome, przyjęty na podstawie art. X Międzynarodowej konwencji ochrony roślin, sporządzonej w Rzymie dnia 6 grudnia 1951 r. (Dz. U. z 2001 r. poz. 151 oraz z 2007 r. poz. 485), udostępniony pod adresem: <http://www.fao.org/docrep/009/a0450e/a0450e00.htm>.

czym liczba ta nie może być mniejsza niż 3 próby pobrane z danego miejsca produkcji, z tym że próby pobiera się z:

- każdej partii o wadze do 25 ton, a jeżeli waga partii jest większa niż 25 ton, to próbę pobiera się z tej partii dla każdego rozpoczętego 25 ton, nie więcej jednak niż 3 próby z danej partii lub
- każdego pola lub jego części, na której jest prowadzona uprawa ziemniaków w jednolity sposób zapewniający jednorodny stan fitosanitarny, o powierzchni do 1 ha, a jeżeli powierzchnia pola lub jego części jest większa niż 1 ha, to próbę pobiera się z tego pola lub jego części dla każdego rozpoczętego 1 ha, nie więcej jednak niż 3 próby z danego pola lub jego części;”;

3) po § 16a dodaje się § 16b w brzmieniu:

„§ 16b. Podmiot wpisany do rejestru przedsiębiorców, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, jest obowiązany stosować do sadzenia sadzeniaki ziemniaka lub bulwy ziemniaka poddane przez wojewódzkiego inspektora badaniom laboratoryjnym na obecność bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, w wyniku których nie stwierdził on obecności tej bakterii.”.

§ 2. Do postępowań w sprawie uznania miejsca produkcji za wolne od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, stosuje się przepisy rozporządzenia zmienianego w § 1, w brzmieniu nadanym niniejszym rozporządzeniem.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyłączeniem § 1 pkt 3, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

MINISTER ROLNICTWA

I ROZWOJU WSI

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie jest wydawane na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1–4 i art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2017 r. poz. 2138 oraz z 2018 r. poz. 810 i 1616).

Projektowane rozporządzenie zmienia rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 kwietnia 2007 r. w sprawie szczegółowych sposobów postępowania przy zwalczaniu i zapobieganiu rozprzestrzenianiu się bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* (Dz. U. z 2018 r. poz. 692).

Potrzeba wydania projektowanego rozporządzenia wynika z dotychczasowych doświadczeń w stosowaniu rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 kwietnia 2007 r. w sprawie szczegółowych sposobów postępowania przy zwalczaniu i zapobieganiu rozprzestrzenianiu się bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, w tym propozycji zgłoszonych w tym zakresie przez Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa.

W projektowanym rozporządzeniu proponuje się:

1. Określenie, że podmiot nabywający bulwy ziemniaka inne niż sadzeniaki, w celu ich wprowadzenia do obrotu, przeznaczenia do przemysłowego przetworzenia, skarmienia zwierząt lub wykorzystania w zakładzie zbiorowego żywienia, jest obowiązany nabywać jedynie bulwy ziemniaka spełniające wymagania w zakresie oznakowania, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin.

Skuteczne zwalczanie bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, mającej w Unii Europejskiej status organizmu kwarantannowego, podlegającego obowiązkowi zwalczania, wymaga zapewnienia możliwości śledzenia obrotu partiami ziemniaka. Pozwala to na zidentyfikowanie pola porażonego przez bakterię, w razie jej wykrycia w próbach bulw ziemniaków znajdujących się w obrocie (tj. poza gospodarstwem, w którym zostały wyprodukowane).

Zapewnieniu identyfikowalności wszystkich znajdujących się w obrocie bulw ziemniaków służą rozwiązania przyjęte w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 25 kwietnia 2016 r. w sprawie oznakowania bulw ziemniaków innych niż sadzeniaki (Dz. U. poz. 631). Rozporządzenie to realizuje postanowienia dyrektywy Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed

wprowadzeniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 169 z 10.07.2000, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 29, str. 258, z późn. zm.) oraz dyrektywy Komisji 93/50/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. określającej niektóre rośliny niewymienione w załączniku V część A do dyrektywy Rady 77/93/EWG, których producenci, magazyny lub centra wysyłkowe w strefach produkcji takich roślin, muszą być wpisani do rejestru urzędowego (Dz. Urz. WE L 205 z 17.08.1993, str. 22; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 14, str. 398).

Zgodnie z tym rozporządzeniem, znajdujące się w obrocie bulwy ziemniaka, inne niż sadzeniaki, powinny być oznaczone w sposób umożliwiający identyfikację wszystkich podmiotów uczestniczących w ich obrocie oraz producenta.

Brak jest jednak w polskim prawie normy, obligującej podmioty dokonujące nabycia ziemniaków w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, do zakupu jedynie odpowiednio oznakowanych bulw ziemniaka. Stwarza to ryzyko braku identyfikowalności pochodzenia tych bulw ziemniaka.

2. Doprecyzowanie, iż uznawanie miejsc produkcji za wolne od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* odbywa się zgodnie Międzynarodowym Standardem w zakresie Środków Fitosanitarnych – International Standards for Phytosanitary Measures, Part 10 – Requirements for the establishment of pest free places of production and pest free production sites, Publication No 10, FAO, Rome, przyjęty na podstawie art. X Międzynarodowej konwencji ochrony roślin, sporządzonej w Rzymie dnia 6 grudnia 1951 r. (Dz. U. z 2001 r. poz. 151 oraz z 2007 r. poz. 485). Jest to istotne w przypadku wykorzystywania uznania miejsca produkcji za wolne od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* na potrzeby eksportu ziemniaków do państw trzecich. Ujęcie w przepisach rozporządzenia bezpośredniego odniesienia do standardów międzynarodowych eliminuje ewentualne wątpliwości co do zasad przyznawania takiego statusu.
3. Doprecyzowanie, iż uznanie miejsca produkcji za wolne od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* ma na celu spełnienie wymagań importowych państwa trzeciego lub wydanie zaświadczenia, o którym mowa w § 17 ust. 1, nie zmienia tym samym np. wymagań dla sadzeniaków ziemniaka produkowanych w takim miejscu produkcji.

4. Doprecyzowaniu, iż miejsce produkcji nie może zostać uznane za miejsce produkcji wolne od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, jeżeli zostało ono objęte przez wojewódzkiego inspektora postępowaniem w celu ustalenia zasięgu prawdopodobnego porażenia, o którym mowa w § 6 pkt 3 nowelizowanego rozporządzenia, lub zasięgu możliwego rozprzestrzenienia, o którym mowa w § 6 pkt 4 nowelizowanego rozporządzenia, do czasu zakończenia tego postępowania. Eliminuje to ryzyko nadania statusu miejsca produkcji wolnego od tej bakterii, gospodarstwu, w którym jest ona obecna.
5. Doprecyzowanie, iż w przypadku pobierania prób do badań laboratoryjnych na potrzeby uznania miejsca produkcji za wolne od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, lub utrzymania takiego statusu, maksymalna liczba prób pobranych z 1 partii/pola wynosi 6. Rozwiązanie takie pozwala zmniejszyć koszty uznawania miejsc produkcji za wolne od bakterii w przypadku dużych partii lub dużych pól, na których uprawiane są ziemniaki (standardowo 1 próba pobierana jest z każdego rozpoczętych 25 ton danej partii lub rozpoczętego 1 ha pola). Jednocześnie, przy traktowaniu partii ziemniaków jako populacji nieskończenie wielkiej, rozwiązanie takie jest uzasadnione statystycznie.
6. Wprowadzenie w dodawanym § 16b obowiązku wysadzania jedynie ziemniaków o znanej zdrowotności – sadzeniaków ziemniaka lub ziemniaków poddanych urzędowej kontroli przez Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa, przez podmioty profesjonalnie zajmujące się produkcją ziemniaka.

Podstawową barierą ograniczającą swobodną wysyłkę bulw ziemniaka z Polski do pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej, a zatem zagospodarowanie nadwyżki produkcyjnej, której nie jest w stanie wchłonąć rynek krajowy, jest nadal powszechne występowanie na terenie kraju bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, sprawcy bakteriozy pierścieniowej ziemniaka. Bakteria ta ma w Unii Europejskiej status organizmu kwarantannowego i podlega obowiązkowi zwalczania.

Mimo iż w ostatnich latach udało się istotnie ograniczyć występowanie bakterii (w 2004 r. porażonych było około 23,6% partii ziemniaków towarowych, podczas gdy w ziemniakach ze zbioru 2016/2017 – 5,4% partii), nadal stwierdzana jest ona na terenie całego kraju. Poziom porażenia krajowych upraw ziemniaka przez tego patogena należy zarazem nadal do najwyższych w Unii Europejskiej (poziom porażenia ziemniaków towarowych w UE z wyłączeniem Polski wynosi 0,93%). Zgodnie z danymi Państwowej

Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa (PIORiN), w 2017 r. aż w 693 miejscach produkcji wykryto obecność bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*.

Powoduje to, że przy wywozie ziemniaków z Polski do pozostałych państw członkowskich obowiązują dodatkowe wymagania fitosanitarne.

Podstawowym działaniem na rzecz poprawy sytuacji na rynku ziemniaka powinno być zatem ograniczenie występowania w Polsce bakteriozy pierścieniowej ziemniaka. Pozwoli to na swobodny dostęp ziemniaków z krajowej produkcji na rynki państw członkowskich Unii Europejskiej.

Dotychczasowe doświadczenia wskazują zatem, iż obecne działania nakierowane na eliminację bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* z krajowej produkcji, charakteryzujące się relatywnie niskimi kosztami dla budżetu państwa w ujęciu rocznym, wprawdzie prowadzą do ograniczenia występowania choroby, proces ten jest jednak zbyt powolny. W związku z powyższym konieczne jest podjęcie bardziej radykalnych działań. Z punktu widzenia epidemiologii bakteriozy pierścieniowej ziemniaka, największe znaczenie dla rozprzestrzeniania się i utrzymywania bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* w gospodarstwie ma porażony materiał przeznaczony do sadzenia (choroba w Polsce najczęściej przebiega bezobjawowo, co powoduje, iż producenci często wykorzystują porażony materiał nasadzeniowy nie zdając sobie sprawy z obecności choroby).

Poziom wykorzystania kwalifikowanych ziemniaków w Polsce jest przy tym bardzo niski – wynosi ok. 18.2%, co sprzyja rozprzestrzenianiu się choroby (największe znaczenie ma tu międzysąsiedzka wymiana materiału nasadzeniowego).

Zdecydowanie najlepsza sytuacja ma miejsce w przypadku produkcji ziemniaków przemysłowych – wymiana materiału nasadzeniowego wynosi to ok. 48% i ziemniaków jadalnych wczesnych – tu z kolei wymiana wynosi ok. 42%. Nieco gorzej sytuacja wygląda w przypadku ziemniaków jadalnych konfekcjonowanych (wymiana wynosi 40%). Natomiast produkcja określana jako „wielokierunkowa” charakteryzuje się wymianą materiału na poziomie zaledwie 7%.

Do obsadzenia 1 ha plantacji ziemniaka wykorzystuje się na ogół ok. 2,5 t materiału nasadzeniowego. Cena materiału kwalifikowanego ziemniaka kształtuje się w zależności od odmiany pomiędzy kwotą 1000 a 2000 tys. zł. Powoduje to, iż przy założeniu ceny sadzeniaka ziemniaka na poziomie 1 300 zł, koszt obsadzenia 1 ha to 3 250 zł.

W roku 2017 średni plon ziemniaków wyniósł 27,9 t/ha, a cena w skupie za tonę – 460 zł. Średnia wartość ziemniaków uzyskanych z 1 ha wyniosła zatem ok. 12 800 zł.

Powoduje to, iż wykorzystanie sadzeniaków ziemniaka w sektorach produkcji, w których nie jest to wymagane przez odbiorę, pomimo obserwowanej ostatnich latach wyraźnej tendencji wzrostowej, kształtuje się nadal na niskim poziomie.

W związku z powyższym wprowadzony zostanie obowiązek wysadzania jedynie ziemniaków o znanej zdrowotności – sadzeniaków ziemniaka lub ziemniaków poddanych urzędowej kontroli przez PIORiN.

Obowiązek ten obejmie zarówno producentów zarejestrowanych przez PIORiN (tj. produkujących na rynek) – 47.8 tys. podmiotów zajmujących się profesjonalnie produkcją ziemniaka oraz wprowadzających bulwy ziemniaka do obrotu handlowego.

Proponuje się, aby projektowane rozporządzenie weszło w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia. Termin ten pozwoli podmiotom, na które będzie oddziaływać projektowane rozporządzenie, na dostosowanie się do nowych regulacji.

Wyjątek stanowi obowiązek wysadzania przez podmioty zajmujące się profesjonalnie produkcją ziemniaka sadzeniaków ziemniaka lub bulw poddanych urzędowym badaniom na obecność bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*. Mając na uwadze konieczność dostosowania się do nowych regulacji zarówno producentów ziemniaka, jak i Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa, proponuje się, aby wymóg ten obowiązywał od dnia 1 stycznia 2020 r.

Proponuje się ujęcie w projektowanym rozporządzeniu przepisu przejściowego, zgodnie z którym do spraw w sprawie uznania miejsca produkcji za wolne od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie projektowanego rozporządzenia, były stosowane przepisy rozporządzenia nowelizowanego w brzmieniu nadanym projektowanym rozporządzeniem. Zmiany wprowadzane projektowanym rozporządzeniem, dotyczące zasad pobierania próbek, są bowiem korzystne dla podmiotów.

Projektowane rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej. Postanowienia art. 11 dyrektywy Rady 93/85/EWG z dnia 4 października 1993 r. w sprawie zwalczania bakteriozy pierścieniowej ziemniaka (Dz. Urz. WE L 259 z 18.10.1993, str. 1, z późn. zm.) uprawniają państwa członkowskie do przyjęcia dodatkowych lub zaostrzonych środków, jakie mogą być wymagane do zwalczania bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* lub do zapobieżenia jej rozprzestrzenieniu się.

Projektowane rozporządzenie w takim samym stopniu dotyczy mikro, średnich, jak i dużych przedsiębiorców. Projektowane rozporządzenie nie ma wpływu na sytuację rodziny.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych i w związku z tym nie podlega notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt rozporządzenia zostanie ujęty w wykazie prac legislacyjnych Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

... Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Stawek
K. J. J. J.

Z-ca DYREKTORA DEPARTAMENTU
HODOWLI I OCHRONY ROŚLIN

Krzysztof Kielak

SEKRETARZ STANU

Szymon Giżyński

DYREKTOR DEPARTAMENTU
Hodowli i Ochrony Roślin

Nina Dobrzyńska

SPECJALISTA

Daniel Rozpara

Z-ca Dyrektora Departamentu

Paweł Matalczek

Dyrektor Departamentu
Prawno-Legislacyjnego

Mariusz Gorzowski

<p>Nazwa projektu</p> <p>rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych sposobów postępowania przy zwalczaniu i zapobieganiu rozprzestrzenianiu się bakterii <i>Clavibacter michiganensis</i> ssp. <i>sepedonicus</i></p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące</p> <p>Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu</p> <p>Szymon Giżyński</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu</p> <p>Krzysztof Kielak</p> <p>22 623 10 17 krzysztof.kielak@minrol.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia</p> <p>22-08-2018 r.</p> <p>Źródło:</p> <p>Nr w wykazie prac</p> <p>.....</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Jaki problem jest rozwiązywany?

Podstawowym problemem rozwiązywanym w projektowanej regulacji jest obrót ziemniakami z naruszeniem wymagań dotyczących ich oznakowania, a zatem w sposób uniemożliwiający określenie ich pochodzenia.

Potrzeba wydania projektowanego rozporządzenia wynika także z dotychczasowych doświadczeń w stosowaniu rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 kwietnia 2007 r. w sprawie szczegółowych sposobów postępowania przy zwalczaniu i zapobieganiu rozprzestrzenianiu się bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, w tym propozycji zgłoszonych w tym zakresie przez Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa.

Projektowane rozporządzenie ma na celu wzmocnienie nadzoru nad identyfikowalnością bulw ziemniaka znajdujących się w obrocie oraz uszczegółowienie zasad ustanawiania miejsc produkcji wolnych od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*.

Ponadto, wprowadzenie obowiązku wysadzania jedynie ziemniaków o znanej zdrowotności – sadzeniaków ziemniaka lub ziemniaków poddanych urzędowej kontroli przez Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa, przez podmioty profesjonalnie zajmujące się produkcją ziemniaka, rozwiązuje problem występowania w Polsce bakteriozy pierścieniowej ziemniaka oraz związanych z tym ograniczeń w dostępie ziemniaków do rynków innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W projektowanym rozporządzeniu proponuje się:

Dodanie § 15a w brzmieniu:

„15a. Podmiot nabywający bulwy ziemniaka inne niż sadzeniaki, w celu ich wprowadzenia do obrotu, przeznaczenia do przemysłowego przetworzenia, skarmienia zwierząt lub wykorzystania w zakładzie zbiorowego żywienia, jest obowiązany nabywać jedynie bulw ziemniaka spełniające wymagania w zakresie oznakowania, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin.”.

Skuteczne zwalczanie bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, mającej w Unii Europejskiej status organizmu kwarantannowego, podlegającego obowiązkowi zwalczania, wymaga zapewnienia

możliwości śledzenia obrotu partiami ziemniaka. Pozwala to na zidentyfikowanie pola porażonego przez bakterię, w razie jej wykrycia w próbach bulw ziemniaków znajdujących się w obrocie (tj. poza gospodarstwem, w którym zostały wyprodukowane).

Zapewnieniu identyfikowalności wszystkich znajdujących się w obrocie bulw ziemniaków służą rozwiązania przyjęte w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 25 kwietnia 2016 r. w sprawie oznakowania bulw ziemniaków innych niż sadzeniaki (Dz. U. poz. 631). Rozporządzenie to realizuje postanowienia dyrektywy Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzeniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 169 z 10.07.2000, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 29, str. 258, z późn. zm.) oraz dyrektywy Komisji 93/50/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. określającej niektóre rośliny niewymienione w załączniku V część A do dyrektywy Rady 77/93/EWG, których producenci, magazyny lub centra wysyłkowe w strefach produkcji takich roślin, muszą być wpisani do rejestru urzędowego (Dz. Urz. WE L 205 z 17.08.1993, str. 22; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 14, str. 398).

Zgodnie z tym rozporządzeniem, znajdujące się w obrocie bulwy ziemniaka, inne niż sadzeniaki, powinny być oznaczone w sposób umożliwiający identyfikację wszystkich podmiotów uczestniczących w ich obrocie oraz producenta.

Brak jest jednak w polskim prawie normy, obligującej podmioty dokonujące nabycia ziemniaków w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, do zakupu jedynie odpowiednio oznakowanych bulw ziemniaka. Stwarza to ryzyko braku identyfikowalności pochodzenia tych bulw.

Doprecyzowanie, iż uznawanie miejsc produkcji za wolne od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* odbywa się zgodnie z Międzynarodowym Standardem w zakresie Środków Fitosanitarnych – International Standards for Phytosanitary Measures, Part 10 – Requirements for the establishment of pest free places of production and pest free production sites, Publication No 10, FAO, Rome, przyjętym na podstawie art. X Międzynarodowej konwencji ochrony roślin, sporządzonej w Rzymie dnia 6 grudnia 1951 r. (Dz. U. z 2001 r. poz. 151 oraz z 2007 r. poz. 485), udostępnionym pod adresem: <http://www.fao.org/docrep/009/a0450e/a0450e00.htm>. Jest to istotne w przypadku wykorzystywania uznania miejsca produkcji za wolne od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* na potrzeby eksportu ziemniaków do państw trzecich.

Ujęcie w przepisach rozporządzenia bezpośredniego odniesienia do standardów międzynarodowych eliminuje ewentualne wątpliwości co do zasad przyznawania takiego statusu.

Doprecyzowaniu, iż miejsce produkcji nie może zostać uznane za miejsce produkcji wolne od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, jeżeli zostało ono objęte przez wojewódzkiego inspektora postępowaniem w celu ustalenia zasięgu prawdopodobnego porażenia, o którym mowa w § 6 pkt 3 nowelizowanego rozporządzenia, lub zasięgu możliwego rozprzestrzenienia, o którym mowa w § 6 pkt 4 nowelizowanego rozporządzenia, do czasu zakończenia tego postępowania. Eliminuje to ryzyko nadania statusu miejsca produkcji wolnego od tej bakterii, gospodarstwu, w którym jest ona obecna.

Doprecyzowanie, iż w przypadku pobierania prób do badań laboratoryjnych na potrzeby uznania miejsca produkcji za wolne od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, lub utrzymania takiego statusu, maksymalna liczba prób pobranych z 1 partii/pola wynosi 6. Rozwiązanie takie pozwala zmniejszyć koszty uznawania miejsc produkcji za wolne od bakterii w przypadku dużych partii lub dużych pól, na których uprawiane są ziemniaki (standardowo 1 próba pobierana jest z każdego rozpoczętego 25 ton danej partii lub rozpoczętego 1 ha pola). Jednocześnie, przy traktowaniu partii ziemniaków jako populacji nieskończenie wielkiej, rozwiązanie takie jest uzasadnione statystycznie.

Doprecyzowanie, iż uznanie miejsca produkcji wolnego od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, nie zmienia wymagań dla sadzeniaków ziemniaka produkowanych w takim miejscu produkcji.

Wprowadzenie obowiązku wysadzania jedynie ziemniaków o znanej zdrowotności – sadzeniaków ziemniaka lub ziemniaków poddanych urzędowej kontroli przez Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa, przez podmioty profesjonalnie zajmujące się produkcją ziemniaka.

Podstawową barierą ograniczającą swobodną wysyłkę bulw ziemniaka z Polski do pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej, a zatem zagospodarowanie nadwyżki produkcyjnej, której nie jest w stanie wchłonąć rynek krajowy, jest nadal powszechne występowanie na terenie kraju bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*, sprawcy bakteriozy pierścieniowej ziemniaka. Bakteria ta ma w Unii Europejskiej status organizmu kwarantannowego i podlega obowiązkowi zwalczania.

Mimo iż w ostatnich latach udało się istotnie ograniczyć występowanie bakterii (w 2004 r. porażonych było około 23,6% partii ziemniaków towarowych, podczas gdy w ziemniakach ze zbioru 2016/2017 – 5,4% partii), nadal stwierdzana jest ona na terenie całego kraju. Poziom porażenia krajowych upraw ziemniaka przez tego patogena należy zarazem nadal do najwyższych w Unii Europejskiej (poziom porażenia ziemniaków towarowych w UE z wyłączeniem Polski wynosi 0,93%). Zgodnie z danymi Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa (PIORiN), w 2017 r. aż w 693 miejscach produkcji wykryto obecność bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus*.

Powoduje to, że przy wywozie ziemniaków z Polski do pozostałych państw członkowskich obowiązują dodatkowe wymagania fitosanitarne.

Podstawowym działaniem na rzecz poprawy sytuacji na rynku ziemniaka powinno być zatem ograniczenie występowania w Polsce bakteriozy pierścieniowej ziemniaka. Pozwoli to na swobodny dostęp ziemniaków z krajowej produkcji na rynki państw członkowskich Unii Europejskiej.

Dotychczasowe doświadczenia wskazują zatem, iż dotychczasowe działania nakierowane na eliminację bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* z krajowej produkcji, charakteryzujące się relatywnie niskimi kosztami dla budżetu państwa w ujęciu rocznym, wprawdzie prowadzą do ograniczenia występowania choroby, proces ten jest jednak zbyt powolny. W związku z powyższym konieczne jest podjęcie bardziej radykalnych działań.

Z punktu widzenia epidemiologii bakteriozy pierścieniowej ziemniaka, największe znaczenie dla rozprzestrzeniania się i utrzymywania bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* w gospodarstwie ma porażony materiał przeznaczony do sadzenia (choroba w Polsce najczęściej przebiega bezobjawowo, co powoduje, iż producenci często wykorzystują porażony materiał nasadzeniowy nie zdając sobie sprawy z obecności choroby).

Poziom wykorzystania kwalifikowanych ziemniaków w Polsce jest przy tym bardzo niski – wynosi ok. 18,2%, co sprzyja rozprzestrzenianiu się choroby (największe znaczenie ma tu międzysąsiedzką wymiana materiału nasadzeniowego).

Zdecydowanie najlepsza sytuacja ma miejsce w przypadku produkcji ziemniaków przemysłowych – wymiana materiału nasadzeniowego wynosi to ok. 48% i ziemniaków jadalnych wczesnych – tu z kolei wymiana wynosi ok. 42%. Nieco gorzej sytuacja wygląda w przypadku ziemniaków jadalnych konfekcjonowanych (wymiana wynosi 40%). Natomiast produkcja określana jako „wielokierunkowa” charakteryzuje się wymianą materiału na poziomie zaledwie 7%.

Do obsadzenia 1 ha plantacji ziemniaka wykorzystuje się na ogół ok. 2,5 t materiału nasadzeniowego. Cena materiału kwalifikowanego ziemniaka kształtuje się w zależności od odmiany pomiędzy kwotą 1000 a 2000 tys. zł. Powoduje to, iż przy założeniu ceny sadzeniaka ziemniaka na poziomie 1 300 zł, koszt obsadzenia 1 ha to 3 250 zł.

W roku 2017 średni plon ziemniaków wyniósł 27,9 t/ha, a cena w skupie za tonę – 460 zł. Średnia wartość ziemniaków uzyskanych z 1 ha wyniosła zatem ok. 12 800 zł.

Powoduje to, iż wykorzystanie sadzeniaków ziemniaka w sektorach produkcji, w których nie jest to wymagane przez odbiorcę, pomimo obserwowanej ostatnimi latami wyraźnej tendencji wzrostowej, kształtuje się nadal na niskim poziomie.

W związku z powyższym wprowadzony zostanie obowiązek wysadzania jedynie ziemniaków o znanej zdrowotności – sadzeniaków ziemniaka lub ziemniaków poddanych urzędowej kontroli przez PIORiN.

Obowiązek ten obejmie zarówno producentów zarejestrowanych przez PIORiN (tj. produkujących na rynek) – 47.8 tys. podmiotów zajmujących się profesjonalnie produkcją ziemniaka oraz wprowadzających bulwy ziemniaka do obrotu handlowego.

Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Zasady ustanawiania miejsc produkcji wolnych od bakterii *Clavibacter michiganensis* ssp. *sepedonicus* zostały określone w oparciu o przepisy międzynarodowe – jt. Międzynarodowy Standard w zakresie Środków Fitosanitarnych, Część 10 — Wymagania dla ustanawiania miejsc produkcji wolnych od określonych organizmów szkodliwych oraz miejsc wolnych od określonych organizmów szkodliwych (International Standards for Phytosanitary Measures, Part 10 — Requirements for the establishment of pest free places of production and pest free production sites, Publication No 10, FAO, Rome) wydany na podstawie art. X Międzynarodowej konwencji ochrony roślin, sporządzonej w Rzymie dnia 6 grudnia 1951 r.

Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa.	1795 pracowników merytorycznych, zatrudnionych łącznie w strukturach PIORiN	PIORiN	Brak istotnego wpływu – oznakowanie bulw ziemniaka innych niż sadzeniaki podlega także obecnie kontroli PIORiN.
Podmioty prowadzące obrót bulwami ziemniaka.	4 484 (na dzień 31 grudnia 2017 r.)	PIORiN	Obowiązek dokonywania zakupu jedynie prawidłowo oznakowanych ziemniaków.
Podmioty prowadzące produkcję ziemniaka w celu wprowadzania na rynek.	44 382 (na dzień 31 grudnia 2017 r.)	PIORiN	Wprowadzenie obowiązku wysadzania jedynie ziemniaków o znanej zdrowotności – sadzeniaków

			<p>ziemniaka lub ziemniaków poddanych urzędowej kontroli przez Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa</p> <p>Uszczegółowienie zasad ustanawiania miejsc produkcji wolnych od bakterii <i>Clavibacter michiganensis</i> ssp. <i>sepedonicus</i>.</p>
--	--	--	--

Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia w ramach konsultacji otrzymają następujące organizacje społeczno-zawodowe producentów roślin oraz inne instytucje działające w obszarze regulowanym projektowanym rozporządzeniem:

1. Federacją Branżowych Związków Producentów Rolnych,
2. Krajową Radą Izb Rolniczych,
3. Business Centre Club,
4. Federacją Konsumentów,
5. Federacją Związków Kółek i Organizacji Rolniczych RP,
6. Federacją Związków Pracodawców-Dzierżawców i Właścicieli Rolnych,
7. Forum Związków Zawodowych,
8. Izbą Gospodarczą Handlowców, Przetwórców Zbóż i Producentów Pasz,
9. Pracodawcami Rzeczypospolitej Polskiej,
10. Konfederacją Lewiatan,
11. Konsorcjum Appolonia,
12. Krajową Federacją Producentów Zbóż,
13. Krajową Radą Spółdzielczą,
14. Krajową Sekcją Pracowników Ochrony Roślin przy Zarządzie Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnictwa w RP,
15. Krajowym Zrzeszeniem Producentów Rzepaku i Roślin Białkowych,
16. Krajowym Sekretariatem Przemysłu Spożywczego NSZZ Solidarność ,
17. Krajowym Związkiem Grup Producentów Rolnych - Izbą Gospodarczą,
18. Krajowym Związkiem Plantatorów Buraka Cukrowego,
19. Krajowym Związkiem Plantatorów Chmielu,
20. Krajowym Związkiem Plantatorów Tytoniu,
21. Krajowym Związkiem Rewizyjnym Rolniczych Spółdzielni Produkcyjnych,
22. Krajowym Związkiem Rolników, Kółek i Organizacji Rolniczych,
23. Krajowym Związkiem Grup Producentów Owoców i Warzyw - Spółdzielnią Osób Prawnych,
24. Niezależnym Samorządnym Związkiem Zawodowym Rolników Indywidualnych "Solidarność",
25. Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych Rolników i Organizacji Rolniczych,
26. Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych,

27. Ogólnopolskim Związkiem Producentów Warzyw,
28. Polską Federacją Producentów Żywności Związkiem Pracodawców,
29. Polską Izbą Nasienną,
30. Polską Organizacją Handlu i Dystrybucji,
31. Polskim Komitetem Zielarskim,
32. Polskim Związkiem Ogrodniczym,
33. Polskim Związkiem Plantatorów Tytoniu,
34. Polskim Związkiem Pracodawców-Uslugodawców Rolnych,
35. Polskim Związkiem Producentów Chmielu,
36. Polskim Związkiem Producentów Kukurydzy,
37. Polskim Związkiem Producentów Roślin Zbożowych,
38. Polskim Związkiem Producentów Ziemniaków i Nasion Rolniczych,
39. Polskim Związkiem Pszczelarskim,
40. Polskim Związkiem Zawodowym Rolników,
41. Polskim Stowarzyszeniem Ochrony Roślin,
42. Polskim Stowarzyszeniem Pracowników Dezynsekcji, Deratyzacji i Dezynfekcji,
43. Rada Dialogu Społecznego,
44. Radą Dialogu Społecznego w Rolnictwie,
45. Sekretariatem Rolnictwa Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”,
46. Stowarzyszeniem Konsumentów Polskich,
47. Stowarzyszeniem Naukowo-Technicznym Inżynierów i Techników Rolnictwa,
48. Stowarzyszeniem Polski Ziemniak,
49. Stowarzyszeniem Polskich Szkółkarzy,
50. Stowarzyszeniem Polskich Producentów Środków Ochrony Roślin,
51. Stowarzyszeniem Sadowników Polskich,
52. Towarzystwem Rozwoju Sądów Karłowych,
53. Zrzeszeniem Producentów Nasion Ogrodniczych, Materiału Szkółkarskiego i Grzybów „SOGNAS”,
54. Związkiem Plantatorów Tytoniu w Krasnymstawie,
55. Związkiem Polskich Plantatorów Chmielu,
56. Związkiem Pracodawców Mediów Publicznych,
57. Związkiem Rzemiosła Polskiego,
58. Związkiem Sadowników Rzeczypospolitej Polskiej,
59. Związkiem Szkółkarzy Polskich,
60. Związkiem Zawodowy Rolników Rzeczypospolitej „Solidarni”,
61. Związkiem Zawodowym Centrum Narodowe Młodych Rolników,
62. Związkiem Zawodowym Rolników Ekologicznych św. Franciszka z Asyżu,
63. Związkiem Zawodowym Pracowników Rolnictwa w Rzeczypospolitej Polskiej,
64. Związkiem Zawodowym Rolnictwa "Samoobrona",
65. Związkiem Zawodowym Rolników "Ojczyzna",
66. Związkiem Zawodowym Wsi i Rolnictwa "Solidarność Wiejska",
67. Związkiem Zawodowym Rolnictwa i Obszarów Wiejskich "REGIONY",
68. Centralnym Ośrodkiem Badania Odmian Roślin Uprawnych,
69. Centrum Doradztwa Rolniczego,
70. Instytutem Badawczym Leśnictwa,
71. Instytutem Dendrologii PAN,
72. Instytutem Hodowli i Aklimatyzacji Roślin – Państwowym Instytutem Badawczym,
73. Instytutem Gospodarki Rolnej,
74. Instytutem Ochrony Roślin – Państwowym Instytutem Badawczym,
75. Instytutem Ochrony Środowiska – Państwowym Instytutem Badawczym,

76. Instytutem Ogrodnictwa w Skierniewicach,
77. Instytutem Technologii Drewna,
78. Instytutem Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa – Państwowym Instytutem Badawczym,
79. Instytutem Włókien Naturalnych i Roślin Zielarskich,
80. Komitetem Ochrony Roślin PAN,
81. Narodowym Instytutem Zdrowia Publicznego - Państwowym Zakładem Higieny,
82. Polskim Towarzystwem Entomologicznym,
83. Polskim Towarzystwem Fitopatologicznym,
84. Polskim Towarzystwem Ochrony Roślin,
85. Szkołą Główną Gospodarstwa Wiejskiego,
86. Uniwersytetem Przyrodniczo-Humanistycznym w Siedlcach,
87. Uniwersytetem Przyrodniczym w Lublinie,
88. Uniwersytetem Przyrodniczym w Poznaniu,
89. Uniwersytetem Przyrodniczym we Wrocławiu,
90. Uniwersytetem Rolniczym im. Hugona Kołłątaja w Krakowie,
91. Uniwersytetem Technologiczno-Przyrodniczym im. Jana i Jędrzeja Śniadeckich w Bydgoszczy,
92. Uniwersytetem Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie,
93. Zachodniopomorskim Uniwersytetem Technologicznym w Szczecinie,
94. Radą do spraw Rolnictwa Ekologicznego,
95. Związkiem Przedsiębiorców i Pracodawców.

Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	44	44	44	44	44	44	44	44	44	44	44	44
budżet państwa	44	44	44	44	44	44	44	44	44	44	44	44
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wprowadzenie obowiązku badania przeznaczonych do sadzenia ziemniaków pochodzących z tzw. „samozapatrzenia”, w gospodarstwach profesjonalnie zajmujących się produkcją ziemniaka (tj. wpisanych do rejestru prowadzonego przez PIORiN), wymaga zapewnienia odpowiedniego dofinansowania Inspekcji. Przyjęcie tego rozwiązania może bowiem wiązać się z koniecznością
--	---

		<p>pobierania do badań ponad 62 tys. dodatkowych próbek rocznie (gdzie przebadanie jednej partii do 25 t. ziemniaków pozwoli na obsadzenie ok. 10 ha). Dotychczas PIORiN rocznie pobiera do badań ok. 15 tys. próbek, w tym 7 tys. w ramach kwalifikacji sadzeniaków ziemniaka.</p> <p>Zgodnie z kalkulacją opracowaną przez Główny Inspektorat Ochrony Roślin i Nasiennictwa koszty przygotowania zaplecza technicznego, zwiększenie zatrudnienia w wojewódzkich inspektoratach oraz koszty związane z pobieraniem i analizami próbek ziemniaków wyniosłyby ok. 44 mln zł rocznie. Mając na uwadze potencjał produkcji ziemniaka w Polsce (obecnie produkowanych jest ok. 9 mln ton, z czego w ostatnich 2 latach kierowano na rynek unijny jedynie ok. 30-40 tys. ton), kwota ta jest niewspółmiernie niska do możliwych do osiągnięcia korzyści dla gospodarki.</p>						
<p>Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe</p>								
<p>Skutki</p>								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, a także sytuację osób starszych i niepełnosprawnych	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, a także sytuację osób starszych i niepełnosprawnych							
Niemierzalne	(dodaj/usuń)							
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		<p>Projektowane rozporządzenie nie nakłada nowych istotnych obowiązków na podmioty objęte zakresem jego regulacji – obowiązek znakowania bulw ziemniaka innych niż sadzeniaki wynika już bowiem z regulacji dotychczasowych. Rozporządzenie określa natomiast obowiązek dokonywania zakupu jedynie prawidłowo oznakowanych bulw ziemniaka. Obowiązek ten został już jednak pośrednio nałożony na przedsiębiorców poprzez przepisy art. 14 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, obligujące podmioty wpisane do rejestru przedsiębiorców do prowadzenia ewidencji nabywanych i zbywanych roślin szczególnie podatnych na porażenie przez organizmy kwarantannowe – czyli między innymi bulw ziemniaka.</p>						

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało bezpośredniego wpływu na: sytuację społeczną i ekonomiczną rodziny, sytuację osób niepełnosprawnych oraz sytuację osób starszych.	
Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu	
<input type="checkbox"/> nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	<input checked="" type="checkbox"/> tak <input type="checkbox"/> nie <input type="checkbox"/> nie dotyczy
<input type="checkbox"/> zmniejszenie liczby dokumentów <input type="checkbox"/> zmniejszenie liczby procedur <input type="checkbox"/> skrócenie czasu na załatwienie sprawy <input type="checkbox"/> inne:	<input type="checkbox"/> zwiększenie liczby dokumentów <input type="checkbox"/> zwiększenie liczby procedur <input type="checkbox"/> wydłużenie czasu na załatwienie sprawy <input checked="" type="checkbox"/> inne: wprowadzenie obowiązku nabywania w celach komercyjnych ziemniaków spełniających wymagania w zakresie oznakowania
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	<input type="checkbox"/> tak <input type="checkbox"/> nie <input checked="" type="checkbox"/> nie dotyczy
<p>Przepisy Unii Europejskiej wprowadziły obowiązek znakowania znajdujących się w obrocie bulw ziemniaka (postanowienia dyrektywy Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzeniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 169 z 10.07.2000, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 29, str. 258, z późn. zm.) oraz dyrektywy Komisji 93/50/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. określającej niektóre rośliny niewymienione w załączniku V część A do dyrektywy Rady 77/93/EWG, których producenci, magazyny lub centra wysyłkowe w strefach produkcji takich roślin, muszą być wpisani do rejestru urzędowego (Dz. Urz. WE L 205 z 17.08.1993, str. 22; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 14, str. 398)). Obowiązek nabywania jedynie prawidłowo oznakowanych bulw ziemniaka jest zatem warunkiem prawidłowej realizacji przytoczonych przepisów Unii Europejskiej.</p>	
Wpływ na rynek pracy	
Projektowane rozwiązania nie będą miały wpływu na rynek pracy.	
Wpływ na pozostałe obszary	
<input type="checkbox"/> środowisko naturalne <input type="checkbox"/> sytuacja i rozwój regionalny	<input type="checkbox"/> demografia <input type="checkbox"/> mienie państwowe
<input type="checkbox"/> informatyzacja <input type="checkbox"/> zdrowie	

<input checked="" type="checkbox"/> inne: - obrót międzynarodowy		
Omówienie wpływu	Projektowane rozwiązania mają na celu doprowadzenie do wyeliminowania barier w dostępie Polskich ziemniaków do rynków innych państw członkowskich UE.	
Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Rozwiązanie problemu wskazanego w pkt 1 nastąpi w dniu wejścia w życie projektowanego rozporządzenia.		
W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ocena skuteczności proponowanych w projektowanym rozporządzeniu rozwiązań będzie możliwa rok po jego wejściu w życie.		
Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak		

Szacunkowe koszty zatrudnienia i koszty inwestycyjne w przypadku konieczności badania wszystkich bulw ziemniaków przeznaczonych do sadzenia, pochodzących z tzw. samozaopatrzenia

Województwo	Dodatkowe koszty inwestycyjne	Dodatkowe koszty przy obowiązkach badania wszystkich ziemniaków z samozaopatrzenia				Koszty dodatkowego zatrudnienia			Inne koszty	Łączne dodatkowe zapotrzebowanie WIORIn w PLN z badaniem wszystkich taktów ziemniaków
		Dodatkowa ilość pobranych prób	Dodatkowy koszt kontroli zdrowotności (zgodnie z cennikiem)	Dodatkowy koszt pobrania prób (zgodnie z cennikiem)	Dodatkowy koszt analiz laboratoryjnych (zgodnie z cennikiem)	Liczba dodatkowo zatrudnionych pracowników	pracownicy laboratorium	Łączny koszt dodatkowego zatrudnienia		
Dolnośląskie	0	1 000	37 000	39 000	161 240	0	0	0	16 796	254 036
Kujawsko-pomorskie	521 500	5 610	207 570	218 790	831 402	15	4	926 966	125 738	2 831 966
Lubelskie	355 700	3 000	128 525	117 000	919 400	18	4	1 278 309	264 800	3 063 734
Lubuskie	141 000	428	15 836	16 692	47 080	3	2	220 000	21 287	461 895
Łódzkie	5 524 700	18 355	500 825	521 495	2 535 300	38	20	1 873 562	321 777	11 277 659
Małopolskie	1 897 000	4 180	154 660	163 020	1 069 880	15	6	1 021 680	346 649	4 652 889
Mazowieckie	770 000	6 500	240 500	253 500	878 800	4	4	320 000	145 000	2 607 800
Opolskie	0	316	10 360	12 324	52 112	0	0	0	7 318	82 114
Podkarpackie	490 000	3 641	134 717	141 999	830 214	7	4	731 916	133 740	2 462 586
podlaskie	336 114	1 754	17 540	68 406	414 635	7	1	300 360	111 975	1 249 030
Pomorskie	611 000	3 750	138 750	146 250	412 500	7	6	631 716	236 520	2 176 736
śląskie	800 000	1 300	48 100	5 070	207 090	1	1	80 642	24 440	1 165 342
świętokrzyskie	500 000	3 500	0	136 500	896 500	12	4	1 061 952	100 000	2 694 952
Warmińsko-mazurskie	130 000	600	22 200	23 400	176 160	1	2	147 555	33 876	533 191
Wielkopolska	1 440 000	10 000	370 000	390 000	1 974 000	30	6	1 285 402	1 368 411	6 827 813
Zachodniopomorskie	385 000	1 600	59 200	62 400	176 000	12	3	666 000	157 440	1 506 040
GIORIN	0	400	0	0	88 800	2	1	37 060	0	125 860
Razem	13 902 014	65 934	2 085 783	2 315 846	11 671 113	172	68	10 583 120	3 415 767	43 973 644